Рік видання: XII. 1. XII. 1934. Число: 8.

ЧАСОПИС ПЛАСТОВОЇ МОЛОДІ

Пласт — Skaut

Ернест Сетон Томсон в 1902. році заосновав оно товариство, яке назвав: „Товариство березової кори".

Се товариство поклало собі за ціль розвити молодь душевно, тілесно та морально.

Думку основати сякі товариства перебрав анґлійський ґенерал Роберт Бейден Поул (Баден Повел).

Сей анґлійський ґенерал п'д час анґлійсько-бурської війни побачив, що велика анґлійська армія була зовсім слаба супроти кілька сот бурів.

Бурські вояки хитрі, зручні; добре орієнтувалися в природі, непомітно, тихо крадька підходили до ворожої сторожі розглянюли всьо і щасливо вертали.

Навпаки анґлійське військо, добре озброене, більше числом, ставало безрадне всюди на кождому кроці; ставали проти них перепони, яких не могли побороти, губили, дороги, незнали відповідно в природі орієнтуватися. От се стало причиною що Баден Повел став орґанізувати хлопців, яким подав нові виховуючі основи — аби так з молоді могли статися люди, які здорові, смілі, витревалі; які мають охоти до життя.

З цього помали витворився скавтінґ, яке слово на нашій мові значить звідуяство Так повстав і наш пласт. Назва пласт, — пластуни яку вживаємо ми українські пластуни, на цілому світі принята від пластунів які жили на Кубані, звали себе пластунами, бо плазали.. розвивали змисл спостерігання аби могли помічати всьо що стаєся навкруги. Кожний народ, всі пластуни по народностям мають окремінші назви Чехи: юнак, Мадяре: черкейс і т. д.

Нині вже пластові орґанізації заосновані скрізь по цілому світу. Заосновили в себе тоти всі культурні народи.

Чому?

За те, бо зрозуміли всі народи велику вагу пластової вихови. За те, бо пластова орґанизація є одинока, яка служить до найкращого виховання молодіжи. Пласт, пластова

БІБЛІОТЕКА НАУКОВ. Т-ВА ім. ШЕВЧЕНКА
ЛЬВІВСЬКА БІБЛІОТЕКА АН УРСР № Ж-2,258

вихова вскіпить до своїх членів охоту до життя, охоту до боротьби проти всяких труднощів, яких приходиться в щоденному життю поборювати аби могти жити. Пластун, як член пластової орґанізації насисає до себе всебічну свідомість, — знає вручно викривати ворогів, тих які хитрощами обманств хочуть підкопати людський лад, навчиться пізнавати добрих і злих людей; пізнавати небезпеку, любити природу і всьо що в ній жиє. Пластун пізнавши свій Рідний край, свій нарід, його життя, його звичаї, злі і добрі свойства. наклони, плекає в собі любов до свого народу, чуєся сином свого народу, сином, який в пласті вахований на те аби любив свій народ аби помагав йому аби лічив всі рани свого народу.

Пластуни виховані в пластовім дусі стають здоровою основою, фундаментом, на якому розбудовуєся будучий сильний культурний здоровий народ.

Відвага, витревалість, любов до людського суспільства, зручність, карність, — це все дає пластова вихова.

Як Ляґерман зробив з школи державу, так пласт є соврідною державою, в якій пластовій державі (орґанізації) учиться знати і сповняти свої права, свою керму, пресу, фінанси і т. д.

Пластун добрий, веселий, всіх любить, всім радо помагае, що дня зробить добре діло.

Пласт виводить дітей — молодь з вузкої лавки, від одноманітної шкільної науки, з пороху в природу і там наливае до них нової сили; охоти до дальшої праці.

Чи є щось кращого на світі для молоді і для всіх нас, як пластовий табор, далеко від города, від гуку, пороху, сварки, незгоди; як пластовий табор в горах, де спокій, мир, любов, де всі відпочивають ссуть сок життя, кріпляться, гартують душу і тіло, де набираєся наука, як вести добре гарне життя.

Які гарні та величаві слова: „В пласті росте новий люд . . .“

Знають се і розуміть се всі народи на світі.

Повині і ми знати і зрозуміти се. Ми на Підкарпаттю, де такий красний терен, де такий бодрий, хоч сирий, матеріял.

В нас все ще байдужо дивляться на пластову вихову. Кромі двох-трьох свідомах пластунів нема в нас більш таких аби ідейно занялись цею так важною орґанізацією: Пластом.

Пластова вихова дуже слабо розвиваєся в нас. Наша молодь росте мов бурян. Признаймо що виховуюча сторінка нашої молоді є занехана, дуже занехана. Нема кому аби нам наказував цього; доля вихови нашої молоді є полишена нам на совість — отож на нас всіх старших громадян а найбільше на учителів, на наші школи.

Рабська покірністъ, байдужість, темнота, чим пересяк наш народ ще за панування над ним бувальщини, переливаєсь в сучасну молодь і вона стає такою, як їхні батьки, остає байдужими, приросnуті до чорної праці, всіма обманені, використані, переслідувані; родяться, жиють і мов той скот вмирають.

А се наш народ, се наша молоць, з якої походимо ми, які бачимо все це, Отож не час нам складеними руками дивитися, як животіє наш народ. Ми, які причисляемося до сього народу, не сміемо на се дивитися байдужо або відвертатися від нашого народу, бо себ була найгірша підлість з нашого боку, за яку заслужимо найстрашнійшу пімсту. Ми мусимо стати до праці для нашого народу. Праця ся, не тяжка, тільки хотіти треба; треба полюбити своїх братів, полюбити з щирого серця а з тої любви до нашого народу стати до праці і вирвати наш народ з того вікового болота.

Несім пласт до наших сел. в наші народні школи, в горожанські і вищі та стараймося о дійсну пластову вихову нашої молоді.

Ся пластова праця піде гарно, успішно тоді, коли візьмемося до праці, всі деб ми не були, в наших школах і позашколою. Мусимо признати і зрозуміти і оцінити найкращу педаґоґичну пластову вихову нашої молоді.

Всюди, по всіх закутинах, згорнім всю нашу дітвору, молодь під пластовий прапор та з багьківським теплим словом промовме до них, а вони будуть раді, будуть любити пластову вихову і так полюблять і свій народ, свою землю; так начаться жити для свого народу, для людства.

Не відложуймо часу, головно наші учителі, стараймося чим скорше заосновати пласт в наших школах, якого дозволає і розпорядження Міністерства шкільництва що найдемо в Урядовому Вістнику.

Всякі інформації про ведення пласту, можна дістати задармо від Краевого Звітодавця.

Хто є дійсним учителем, хто любить свій народ, той постараеся заложити в себе, в школі пластову орґанізацію.

Микола Вайда.

Кожна свідома українська жінка читає жіночий часопис

НоваХата

Адреса: Львів, Ринок 39. I. п.

Передплата на рік Кч 60-

Адміністрація „Пластуна“ має на складі такі книжки:

1. Пластовий впоряд, ціна Кч 2·40

2. Як таборувати, ціна Кч 9·—

Неодкладайте!

До цього числа доложено чековий впдатний листок. Просимо наших чишачів скористатися цими чеками при переказанню передплатного на рік 1935 в сумі Кч 8·—

М. Рощахівський:

В ДЕНЬ СВ. МИКОЛАЯ.

(Діточа сцена)

Особи: Наталка, Марійка, Оленка, Андрійко, Анночка, ангелики і Миколай. Кімната. Наталка, Марійка, Оленка і Аидрійко сидять ни стільчиках, штопують панчохи і співають:

Мої штрімфлі діраві,
Аж серденько вяне.
Прийде Святий Миколай,
Тай на них не гляне.

Андрій: А я все думав, що то лиш мамка оглядає штрімфлі, Чи так що й св. отець Миколай оглядає?

Наталка: Ой ой! Чи не оглядає! Та не лише штрімфлі. Коли нечесний, то нич не дасть а коли добрий, послушний, тому принесе красні подарунки.

Марійка: Я так любилаб мати вже нову ляльочку. Із тогорічної маю вже лише головку. Та колиб нову не мав защо купити, то бодай би хоч на стару дав платячко вшити.

Андрій: Мені лиш коника., ні, ні, великого коня, такого. щоб возитись на нім, щоб з під копит огонь блестів. Батіжок би вже й сам собі купив.

Оленка: Мені би кочіку до моїх ляльочок... Носити на руках вже силоньки не маю..,

Наталка: Іншого б я й не просила, як много-много діточок, тай школу красну та велику, бо вже би так учила.

Співа:

1 Почекай лиш, почекай,
Най лиш прийде Миколай.
Тоді будеш видіти,
Котрі чесні з нас діти
Ті дістануть забавок
Великий пакунок.
2. Почекай лиш, почекай,
Най лиш прийде Миколай
Вслід за ним до злих дітей
Чорт Антипко рогатий,
За волося по карк, карк,
А прутиком швак, швак.

Наталка: Ануж слухайте лиш діти,
Що нам дідо розповів;
Нині рано за Ардовцем
Миколая він зустрів.
Отже, каже його до нас
Нато в гості дожидай
Бо вже давно щось не був тут
Святий отець Миколай

Марійка: А скажи сестричко мила,
Що за нього ще казав?
Чи казав також вам дідо,

З ким і як він путь держав?

Андрій: Чи була на нім одежа красна,
Чи лісами, чи полями навпростець.
Чи з дарами, чи без дарів
Поспішав святий отець?

Наталка: Миколай ішов поважно,
На нім шапка золота,
На нім риза сніжно-біла,
При нім книга живота.
З довгим коштуром пастирським
Держав напрям на Севлюш
Видно в нас святого отця
Жде найбільш діточих душ,
Сперед него ангелики
Наче білі мотилі
Несли повні, красних дарів
Величезні кошарі!
А шанцями болотами
Чорт Антипко клятий біс
Злим діточкам на закуску
Добру вязку прутя ніс.

Оленка: Мені страшно.. я боюся.

Наталка; Чого ти, Оленко? Не бійся! Таж ти чесна дитинка. Ніхто тебе не кине, бо ми всі заступимось за тебе. Ануж швидше доштоповуйте, бо вже зараз і вечір.

Спів:
Мої штрімфлі діраві
хто їх заштопує
Поки святий Миколай
до нас загостює?

Наталка: О, вже не богато штопувати! Навмисне вибрала ті найбільше діраві, бо, кажуть, що тим дітям, котрі мають дуже штоповані штрімфлі, святий Миколай найбільше насипле.

Андрій: Не могла мені того скорше сказати? Якби був знав, ніколи б був не кинув свої цураві панчошки.

Наталка: І не жалуй! Не забудь, що лише тим насипле много, що є добрими, послушними, хоч і бідними та чесними. А ти хиба належиш до таких? Дивіть! Ще лише в одному місті заштопувати, і я готова зі своїми панчохами. Готова.. готова!

Спів:
Мої штрімфлі діраві,
доштопую смерком,
Прийде святий Миколай
Насипле в них вершком.

Анничка: (вбігає задихана) Діти, діти! Чи хочете видіти святого Миколая?

Всі: Де є? де є? де?

Анничка: Хочете? Тоді скоро, скоро за мною! До наших сусідів уже прийшов. Такий високий, а борода велика та біла і вуса білі.... Скорше, скорше, бо піде далі і не увидите його...

(Всі вибігають з хати).

Оленка: І ме-е-е не-е-е е почекайте (біжить за ними).

(На сцені порожно; за якийсь час зявляються на сцені ангели з піснею: „Слава Миколаю, наш святий..“

За ними входить Миколай, благословляє дітей і роздає їм дарунки) — Кінець —

Найкращим литературним журналом молоді є
„Дажбог“
що виходить щомісяця у Львові, ул. Корнятків 1-II.
Передплата на рік 40 Kč.

Петро Пойда:

ПЕРЕДПЛАТА.

Корон лиш вісім тут потрібно,
Нічого більше, браше,
За те дістанеш десять разів
Нове число до хати.

Воно тобі всміхнеся гарно,
Додасть нового духа,
Щоб ти завзято йшов до бою
Й бренів, мов добра муха.

Хоч кріза тисне й нас в долину,
В гору нам треба рватись.
Почату працю продовжати,
Щоб знову не зістатись.

М. Диканько:

Як я став пластуном.

I.

Я стояв серед улиці і великим пальцем лівої ноги вдавлював муравля в болото. Муравлик так довго вовтузився в багні, аж вишрябався на гору і тоді з усих ніг утікав перед незрозумілою йому небезпекою, але чорний, брудний палець лівої ноги доганяв його і знову вдавлював у болото.

— Скоб! Ти що тут робиш?

Передо мною стояв хлопець, красно одягнений, панич з чистими руками (фуй!) і обутий. По перше, я вже давно був вихований улицею в класовій ненависти до всіх, хто не мав такі брудні ноги, як я, і зовсім без жадної дірки сорочку, а по бруге — що то за Скоб, коли я — Микола?

— Я тебе як скобну, так і юшкою умиєшся!

На цей дипломатичний ультіматум я чекав двоякої відповіди: або мій ворог перейде в офензиву, або „займе наперед приготовлені позиції.“ На мое здивування ворог ані не ворухнувся: „як що хочеш зі мною битися, то не раджу — я пластун.

Ага, ти так! Я розмахнувся з усієї сили, націлючи йому пястуком в перенісся, але почув страшений біль і моя рука безладно повисла. Ворог зробив лише мало помітний рух, але так хитро підставив мені свій пястук, що я з усієї сили ударився об його найболячійщою частиною руки — між передліктям і пястуком. Тоді я вжив „циганського методу“; я підскочив угору, щоб звалити його тягарем свого тіла, але ворог знову зробив непомітний рух ногою і я одлетів кро-

ків на пять взад і сів „усіма чотирма“ в найглибщу калюжу, відчувши одночасно контузію в череві.

Уміння битися викликало у мене найглибшу пошану і признання авторітету. Не встаючи з свого нового середовища я з почуттям резіґнації звернувся до панича.

— А де ти так красно навчився битися?
— Я не бився, я лише боронився.
— А чого ти так красно вдягнений?
— Це пластовий однострій. Хочеш його мати — поступай у пласт.
— А дістану такий одяг?
— Мусиш; всі пластуни так одягаються.

Моя доля була припечатана.

II.

— Няньку, запиши мене в пласт . . .
— Що?

В наївному персевідчені, що батько недочув, я повторив і дістав такого стусана між лопатки, що аж язика прикусив. Але я був неуступний.

— Мамко, е—е—е . . Мамчини стусани були далеко нищої квалификації, а по закону Вебера—Фехнера після батьківських не били, а гладили, Білянс першого вечера однак був цілком пасивний: кредит: 6 стусанів межи плечі і 6 разів батьківським чересом; дебет: 6 синіх пругів . . . . айно, читачу, як раз на тому місці де Ви думаете.

III.

А тепер я пластун. Але не від того часу, коли я на свое пруговане від батьківського череса тіло натяг з грунту новий однострій, але аж від тоді, коли я зрозумів, що не той пластун, хто має однострій. але той пластун, хто виховав свою волю і почуття і так вскіпив собі пластові закони, що вони стали його другою натурою.

Купуйте матерії на убрання, і білля всякого рода у заст. ф-и

Ян Гакель

у нашого прихильника

Игната Стефанова

Адреса: В. БИЧКІВ.
На бажання прийде з колєкцією до хати.

Петро Пойда:

КРАЙ ДОЛИНИ.

Ой, сидів я над річкою
Край долини,
Та дивився на далекі
Полонини.

На далекі полонини
Та на гори,
Що між ними туманіють
Дикі звори.

Цю пораду, люба пташко,
Чув я, знаю,
Я не плачу, лиш сміюся
Та співаю.

Далі гланув я на воду,
Мов на брата,
І побачив, як воробчик
Мив крилцята.

Вимив гарно і полетів
Сміючися,
Та лишив мені пораду:
Не журися.

Струмок Полонинський:

І ми здобували.

Кінцем жовтня, цего таки послідного жовтня, знову загомоніли старі бойовики із світової війни про волю, республику, рівноправність, рідну мову, просвіту, свята, славности і т. д. „Згадаймо-говорили, минувшину, жертви, муки, все згадаймо та молодшим передаймо". І почали нам розказувати про бої та героїв, про муки й розпуки, про упадки й перемоги і про незабутний 28-ий жовтень. Ми слухали їх розмови, витріщували на них свої оченята, з котрих лялося то завзяття, ті сльози, літали думками по тих околицях, про котрі говорилося; чули, ніби стріли, котрі давно вже пролунали, а вони плескали, аж руки затерпали. Та це були лише слова, котрі кидали нашими думками, як вода луштенками, а нам хотілося все те бачити своїми очами, все переживати, бо ми молоді, а молоді хочуть все знати, все бачити, все чути і пригод зазнати.

І що? Як те все осягнути? Давай зробимо революцію, щоби „старі" не хвалилися, що лише вони все знають, все відають. Але як? коли? на кого? На темну ніч, яка ось, ось насунеться на нашу дорогу Чорногору, яку ми так любимо, бо не один разочок напувала нас свіжим воздухом та вкривала покровою-дібровою. Ми днесь мусимо розшматувати ту ніч, щоби завтрішний день був чим довший і якнайясніший. І розшматуємо її, розженемо, а завтра тоді сміливо станемо в одну лаву з „старими вояками" і велично будемо святкувати „День побіди, волі і миру".

Пора! Сильно, красно, обережно, бистро! Ставай в ряди!

Похід рушив. Пісня Він довгий, могучий, бо ми всі. „Старі“ коли воювали, то жінок дома лишали, а як ми йдемо до бою, то й дівчат беремо з собою.

І вмить опинилися під тою сердечною Чорногорою. А ніч очевидячки проковтує її не лишаючи й підніжжа.

Пора! Годі чекати, давай стріляти! Та бачим? Де гармати? Де?

„В цю мить будуть“. Обізвався хтось

Ну, слава Богу, що не забули, а то б з нас „старі“ добре покепкували. І в цю мить гармати, як би із землі виринули (а та мить не довга, лише щось годинка та ше й з додатком.) Тай гармати не аби які: новий винахід (називаються колотвиці) Кождий здув на плечі по гарматі а мала Наталка аж 2 (лише не на свої, а на чужі) і як перце вин с на головне фронтове місце на Мадіову винницю. Поскладали, розуміеся теж по новій техниці, вклітку, щоби вкупочці було їм тепліше, бо тоді вони добре стріляють.

(Далі буде.)

В. Сталий.

Моментки з таборового життя в „Гуцульському таборі“.

Прийшов пан учитель N. закуштувати таборового житя. Приніс из собою починаючи від пахучого мила, аж до крему Еліда. Чистенький біленький тільки-тільки випущеный з фабрики. А дождь! Це є лікарь. Як лине-лине, то зі всіх сторін. Змие крем з лиця, змоче все. Боже, біда! Сидить намазаний переодягнутий у колибі. Але шлунок проклятий своє потребуе; треба на кухню йти, але як у такий дождь? Труба два рази не співає, на обід дежурний два рази не водить, мусить брат вилазити з хатчини, та бути знов обмитий. Третій день такого житя, треба каже збиратись до дому. Але як? Коли льє! Зачекаю, може перестане. А коли перестало лити? Брат був такий загартований, склав перший іспит, звик до коротких штанят, до дому вже не хотів йти.

Сонце, вода, повітря зробили своє. Обмили, огріли, висушили. Нерви то мязи скріпилися. Тіло прибрало бронзової фарби. Засох у бляшанці крем, не чути парфуми. Тільки залишився міцний, здоровий, свідомий брат пластун Х.

Нарiканням не поможемо собi!

Вийшов вже

КАЛЕНДАР ПЛАСТУНА

Богатий зміст, 72 сторінки, гарна обкладинка. Ціна для Пластунів лише

Кч 2

Замовлення ведно з грішми шліть на адміністрацію. Спішіть поки засіб вистарчає.

При громаднім замовленню пересилку оплачуємо самі.

А. К.

Трівога в гуцульскім пластовім таборі

II.

Ліс тріщить, шумить, стріляє . .
Ворог ворога шукає! . . ,
Комендант в лісі пропав,
А табор порожним став . .

У таборі стало тихо,
Ой чекало справді лихо,
Бо все геть порозбігалось!
Кради тут, що лиш осталось,

Та обозний уважає,
Як тигр у шатро сягає,
Трубу з рук там вириває ! !
Збірку трубить і всіх лає ! !

Досить вам людей лякати !
В табор треба поспішати
І спокійно до роботи
Пластової приступати !

Товариство вспокоїлось
(Воювать вже не хотіло),
До табору посходилось,
На Трофеї подивилось !

Трофеї-ж були багаті
(Пластуни наші завзяті !)
Сім подертих ногавиць,
Де кілька мокрих спідниць,
Черевички десь згубили
І ніженьку поранили. . .

Зайчик знов тут причинився,
Докторкою обявився :
Ніжку вяже, йодом маже
І сестрі обозній каже :

Не журись сестро кохана,
І моя доля погана :
В мене теж верету вкрали,
Зайчика не шанували ! . .

Збірку скликав комендант :
В справах пласту я педант !
Струнко все мені стояти
І решпект пластовий знати !

Поучив братів святочно,
Як належить порядочно,
Переглянув свої сили
(Що болото тут місили !)

Всі стояли хлопці милі
І на варту голосились :
Знищить ворога підем !
Ми таки його найдем ! !

Тут вже Грім сказав поважно !
Треба брати все розважно :
Добре, браття, ви старались
Самі себе не злякались !

(Прод. слід.)

К·А·Ж·У·Т·Ь:

що до декотрих наших читачів говорити, то об стіну горох кидати.
що українська суспільність конче хоче причинитися до застановлення Пластуна,
що бувший краевий звітодавець давно вже заплатив передплату за Пластуна.
що скарбник Союзу Пластунів Підкарпатської Руси дав із каси Союзу 100 Кч на пресовий фонд Пластуна.
що не є правдою, що 150 читачів ані в гадці не має заплатити передплату за Пластуна.

— *Пластовий впоряд* затверженний краєвим звітодавцем. При вишколеню пластової молоді уживайте лише цей впоряд, щоб у вишколеню була однострійність.

— *До цього числа* „Пластуна" долучено інформацію про попереднє й про нове видання В ва „Український Пласт": „ЯК ТА БОРУВАТИ". . . . і одно маю бажання, щоб отцей . . . підручник, написаний для хлопців, але цілком корисний і придатний і для дівчат, *був у руках кожного, кому дорогий наш пласт і його ідеї,* пише скавтм. Л. Бачинський у передмові до цеї книжки. — Замовте її собі й для Ваших приятелів та знайомих, бо це чепурне видання буде приємним подарунком на Миколая чи на Різдвяні свята для кожного пластуна чи пластунки!

— *Пластовий курінь* при торговельній школі в Севлюші приготовив до вистави пєсу „Закукурічені тітки", яка буде виставленя в Севлюші десь коло 10 ц. м.

— *Пластовий курінь* при горожанській школі в Севлюші уладить дня 18. ц м. Миколаївський вечер. Виставлена буде пєса Черкасенка: „Чудо святого Миколая".

— *Краєвий пластовий хор* готує до вистави оперетку „Барон Кіммель" яка буде виставлена на Меланку в Севлюші.

Світовий начальник пластунів льорд Баден Повел виїхав дня 27. жовтня на свою світову подорож. Відвідає Ґибралтар, Порт Сайд Цайлон, Малайські острови, Австралію, Новий Зеланд, Злучені держави, Канаду і інші краї. Світовий начальник візьме участи у світовім Джемборе в Австралії.

— *Число Пастунів* на цілому світі виносить днесь три а пів миліона осіб.

ПОШТА РЕДАКТОРА.

Чернянський: До часопису потребуемо дійсних описів подій а не фільософичні міркування. Пиши із пластового життя.

Блеск. Но, но, Мішу Не гнівайся. Вже за Тебе своїх синів я добре потурбувала.

ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ

В однім із попередних чисел Пластуна приобіцяли ми дати читачам публичне образхования о видаванню Пластуна. Тому, що пластун словний і ми додержуючи даного слова, подаємо ось таке образхования:

Кожде число Пластуна друкується в 1000 примірниках. Друк і папір одного числа коштує нам Кч 360.— Поштові марки закуповуемо кождого місяця за Кч 50. Таким чином одно число стоїть нам Кч 410. Всіх 8 чисел цього року стоїть нам отже Кч 3280.—

Висилаємо із кождого числа Пластуна 788 примірників (решта поштових марок іде на упімнення й кореспонденцію). Із того числа на особи розиелаемо 468 примірників. Із тих осіб заплатило нам ло днесь передплату в сумі Кч 5 343 читачів, вєдно отже Кч 1700. Не заплатило нам єще 126 читачів по Кч 5 в сумі Кч 630. 320 примірників розсилаємо на пластові провідники (куріням) із котрих до днесь заплатило нам (рахуючи 0.50 за примірник) за 2240 примірників Кч 502, довжні отже і пластові провідники всего Кч 618 На ріжні упімнення й друксорти видали Кч 320.

Заплатили ми отже дотепер за Пластуна Кч 3600; грошей із передплати і дрібної продажі вплинуло до нашої каси Кч 2832. Здається отже, що Пластун має дефіциту. Та дефициту, дякуючи нашим многим ідейним особам, а головно їхним датком на пресовий фонд, ми не маємо, али при тім не маємо ані одного гелера в касі. Тому кличемо до наших довжників: Вирівнюйте свої довги, коли не хочете, щоб через Вашу недбалість мусів цей однокий часопис молоді на Підкарпаттю заникнути. Наших передплатників просимо зараз обновити свої передпляти на рік 1935 і переказати нам Кч 8, бо в противному случаї примушені будемо на ганьбу цілого українського суспільства застановити видавання часопису.

До всіх прихильників молоді звертаємося з гарячим закликом: Не дайте загинути часописові а складайте свої і найменші датки на пресовий фонд.

Орган українських відділів Союзу Пластунів Підк. Руси.
Виходить що місяця, крім липня і серпня. Редагує; колегія.
Видавець і відвічальний редактор: АНДРІЙ ВОРОН.
Адміністратор: Я. ШЕПЕЛЬ.
Редакція і адміністрація: Севлюш, ул. Розсипала ч. 34.
З „Центральної друкарні в Севлюші“ в піднаймі Ігната Рота в Севлюші
Новинкові штемплі дозволені числом 14.545-IV.-1934.

ЛЬВІВСЬКА БІБЛІОТЕКА